

Několik osobních postřehů členů seniorátního výboru**P.Hudec 1. náměstek seniorky**

Asi nejvíce energie mi vzalo řešení sporů ve sboru Žižkov I. Šlo o spory mezi farářem a staršovstvem, ale i uvnitř staršovstva, v souvislosti s odchodem br. fr. Langeho ze sboru. Jsem rád, že se nakonec podařilo zajistit dohodu, jmenovat administrátora a zvolit kurátorku. A jsem moc rád, že v současné chvíli na sbor nastoupil nový kazatel Ondřej Pellar. Rád vzpomínám na vizitace v Modřanech a Horních Počernicích. Měl jsem možnost poznat nové lidi a měl jsem dojem, že oba sbory velmi dobře fungují a vytvářejí pěkné společenství. Také rád vzpomínám na návštěvu Hvozdnice. Obdivuji, do čeho se na Hvozdnici pustili. Možná je to příklad, jak může fungovat i malý sbor a sloužit svému okolí.

Ve zprávě z výročního shromáždění z Hořovic jsem si přečetl: „Sbor by se po 4 letech podpory z církve měl postavit na nohy.“ Nestalo se. Aktivních členů sboru nepříbylo. Ale ve městě se o sboru ví. Město sbor vnímá pozitivně. Na faru chodí na náboženství každý týden 10 dětí. To je vlastně velmi pěkné a byla by škoda, kdyby práce v Hořovicích skončila pro nedostatek finančních prostředků.

Velmi mě těší, že v seniorátu mezi sbory funguje solidarita. Větší sbory to nikde nedeklarují, ale podporují menší sbory. Vždy jsem se o tom dozvěděl náhodou, že Vinohrady, Kliment, Salvátor, Dejvice daly tam a tam, pomohly tomu a tomu. A určitě tak činí i další sbory, o nichž nevím. Je také velmi pěkné, že v seniorátu máme střediska diakonie i školy, nemocniční kaplany, vězeňské kaplany. Současně se cítím mizerně, protože bych se o to všechno dění, jako člen SV, měl více zajímat a já na to už nemám energii. Mám také radost z toho, že Tomáš Trusina upozorňuje na dění kolem nás a také dává dobré podněty, k čemu všemu se vyjadřovat. Nemám dobrý pocit z webových stránek seniorátu. Kdyby se tak podařilo novému SV někoho získat, aby se o stránky staral a plnil je aktuálními informacemi, jakož i všemi dalšími potřebnými informacemi. Myslím také na Beroun. Bylo by třeba nějak řešit otázku bytu pro faráře. To mi leží na srdci a určitě ještě udělám, co bude v mých silách pro to, aby se našlo optimální řešení. A abych nezapomněl, mám ohromnou radost, že se podařilo dobudovat byt pro faráře ve sboru Sedlec-Prčice a že tam skutečně nová sestra jáhenka nastoupila.

Tomáš Trusina 2. náměstek seniorky

V době minulého konventu se otevřela kauza Azylového domu při sboru Jižní Město (na Chodově), sboru, nad kterým má „seniorátní patronát“ a odkud navíc pocházela moje vikářka. S vděčností lze povědět, že seniorátní (i celocírkevní) společenství reagovalo solidárně – a pokud to šlo, snad i vytrvale. Byla to zvláštní zkušenost, potkávat se nejen na instalacích, ale i na demonstracích. Církvi to prospívá. Nezapomeňme, že případ ještě úplně neskončil, byť spor o výpověď z budovy jsme (zatím) prohráli. Zůstává úkol – stát při sboru, který vede náročný zápas, bránit se zatrpklosti, pocitu bezmoci a taky jistě zaťatosti, která se aktivního křesťana zmocňuje při pomyšlení na jistý (spíše rozmáhající se) typ zdejších správců věcí veřejných. A také – nezapomínat na to, zda a jak si vede občanské sdružení, poskytující azylové služby a poradenství. Nabyté zkušenosti ukázaly, jak je důležité, aby v takových chvílích nezůstal sám sbor – a ve sboru jeho farář. Možná budeme i citlivější na stav naší „mladé“ demokracie (nebo staré postnormalizace?). Zkušenost solidarity je důležitá – a měly by se o ni nebát opřít i další sbory či členové církve, které se ocitnou tváří v tvář instituční zvláštnosti.

Seniorátní solidarita naopak přinesla účinné ovoce v Sedlci-Prčici, jehož staršovstvo, povzbuzeno seniorátními sliby, se odhodlalo kandidovat kazatelku. Nechci přičekat protěžovat, ale po více než dvou generacích bez vlastních zkušeností s vlastním pastorem je to odvaha. Zatím zjišťují, že spolehnout na seniorátní sliby finanční podpory nebyly chyby. Podaří-li se rozpohybovat seniorátní solidární fond, budou to snad zjišťovat spolu s dalšími i do budoucna. Při zjišťování podkladů k „Projektu Prčice“ jsem si uvědomil, že kolem „bohaté Prahy“ se rozkládají (někde hodně) „chudé Střední Čechy“. Když si s tím chce církev nějak poradit, může to přinést docela konkrétní ovoce. Prčická radnice má z projektu znovuobsazení sboru rozhodně radost.

Moje loňské provokace o stěhování sborů za lidmi jste vzali laskavě. Při rekapitulaci chodovské a prčické kauzy mne napadá – když o tomhle tématu budeme mluvit z perspektivy solidarity – mezi sbory – a sboru s jeho okolím a lidmi, kteří tu žijí – možná dostane zajímavější a konkrétnější rozměr.

Dalibor Titěra

V minulém roce jsem při stejné příležitosti vyslovil svůj dojem, že sbory našeho seniorátu jsou téměř rodinná společenství. Určitě to není jen můj dojem, často se dostává utvrzení, že tomu skutečně tak je. Nedávno to velmi hezky formulovala jedna sestra presbyterka při příležitosti vizitace ve sboru. Při probírání osnovy vizitace jsme se dostali na otázku, zda se ve sboru necítí některá entita odtržená nebo přehlížená – mladí, staří, z neúplných rodin, bez partnera... Po chvíli ticha tato zmíněná sestra pravila: „Víte, my jsme opravdu sborová rodina, a v rodině se tohle vůbec neřeší, jednoduše jsou tam všichni.“ A je to tak. Díky Pánu za to.

Interiéry našich kostelů a modliteben nejsou podle šablony. Reformační tradice, která střežila kontrast strohého evangelického interiéru vůči baroknímu katolickému kostelu, se pomaloučku otevírá. Kromě tradičních citátů z Písma na zdech a květiny na krajkové dece na stole Páně se objevují i obrazy, plastiky a další nápady. Naše doba je, ať chceme či nechceme, multimediální. Obrázek, plastika či jiný předmět má výhodu, že mluví beze slov, neverbálně. A tak může zvěstovat i náhodnému návštěvníkovi,

cizinci, malému dítěti. V jednom našem sboru visí i výsledek diplomomové práce na téma "Průmyslový objekt v sakrálním prostoru". Podle mě skvělé. Je to "Pračka vzduchu" a funguje. V jiných sborech pořídili trvalé lišty, háčky, či jiná zavěšovatka a několikrát do roka uspořádají expozici. Může to být fotka, olej, grafika, krajka, od renomovaného výtvarníka, amatéra, z nedělní školy nebo ze školky. A ne na moc dlouho – pak to nejlépe působí. Rozhovory o tom co je hezké, a co ne, co se hodí, a co ne, a hlavně proč? To je voda živá.

Jsme od mala poučeni, že první budou poslední a kdo se povyšuje, bude ponížen. Tak si pro jistotu sedáme v kostele do zadních lavic. Ti kdo přijdou později, musí tudíž kousek blíž dopředu. Tak se stává, že mezi kazatelem a posluchači je několik řad prázdných lavic. Ještě že někteří z nás, co hůř slyší, toto pravidlo prolomí a sednou si dobrovolně dopředu. Necht' jsou nám vzorem. Necháme-li naopak volné místo vzadu, nebudou se tolik stydět ti, co přijdou do kostela o chvíli později.